

Razpokano obzidje objema bršlen ter ga brani prenaplega razpada. V štirovoglati še najbolj ohranjeni stolp so Turki doslej zapirali zaničevano rajo, pri našem dohodu pa so v njem nekateri sumljivi besni mohamedani pokoro delali za svoje prejšnje zločine. Džamije so menda 3, od katerih je edna, in sicer na tej strani, vedno zaprta, odkar smo mi — nečisti džauri — Žepče zaseli. Hodža ne vabi več vernikov k molitvi z milo otožnim klicanjem raz hodnika tenkega minareta. Onkraj Bosne pa je še vse pri starem. —

V Žepčah morali smo več dni čakati novih viših povelj, tako da nam je taborsko življenje že močno presedalo. Bil je drug drugemu na poti, drug drugega sit. Nezadovoljni, gondravi in drnjezni na vse pretege poiskali smo si vsakega večera svoje brloge, v katerih smo spavali, kakor grofove, a vstajali, kakor berači. Zjutra je vladala navadno še večja nezadovoljnost, posebno kedar nam je hud veter debele dežne kapljice v lice poganjal, da se nam celó nij trebalo umivati, kar se je sicer tako redko prigodilo. Da se tudi obuvali in oblačili nijmo, razumi se po sebi, ker na večer ničesar nijmo raz sebe slačili. Pa vse te nadloge bili bi še voljno prenašali, ko bi nas le okusen obed vsakega opoludne razveselil in okrepčal. Pa gostokrat nam ga je odnesla modrozelená Bosna, ker je enkrat meso zasmrđilo, drugokrat vol všel, tretjokrat moker dež ogenj pogasil, četrtokrat pa okorni kuhar z debelo gorjačo okoli piskrov štohal in jih srečno povrgel. Tem nezgodam so še druge, skoro nevarnejše, pajdašile. Ker je poveljnik skupnega tabora po krščanskih seljakih zvedel, da se klati po bližnjih bregovitih šumah mnogo mohamedanskih vstašev, ki želijo o priložnosti napasti tabor, in ker je za zdatno obrambo redne vojske premalo bilo, podali so tudi našemu zdravniškemu oddelku one sovražniku odvzete puške Martinovega sistema. Res, da se nijso vjemale z rudečimi križci, ktere smo nosili na levih laktih in kateri bi nas bili varovali svinca, kakor so evropske velevlasti sklenile v švicarskem mestu Genfu dne 20. oktobra 1868; ali v tem slučaju je moral križ raz rame in nabita puška na-njo. Vsaj se je bilo vojskovati z divjakom, ki ne pozna mednarodnega prava, ne pozna človekoljubnih naprav, ne pozna krščanske ljubezni. Daleč na okrog tabora bile so po visokih gričih naše straže razpostavljene, ki so vsakega sumljivega postopača na muho vzele.

Opoludne 17. avgusta došlo je v Žepče 20. ranjenikov, kterim so naši zdravniki rane prevezali in očistili. Nahajal se je med njimi stotnik lovškega bataljona, ki je bil pri Visoki ravno med obedom v gornjo bedro ranjen. Tudi v hiši, za opešane vojake odmenjene, tik Bosne, je ležalo mnogo, premnogo bolenih vojakov od raznih polkov. Ti moj Bog! je bila takaj revščina in siromaščina, da ti je srce krvavelo in se ti oko rosilo. Mnogokteri so ležali v najhujših bolečinah na pro-

stej zemlji, ogrnjeni samo le v svoj semtrtje še mokri in krvavi plajšč. Srečni, kateri so mogli trdno telo položiti na kupec oprhbe slame ali plesnjivega sena. Bilo pa je teh revic vse polno po vrtu, na kterega sredini si našel smrdljivo gnojšče in smetišče, potem v spodaj hiši ali bolje konjskem hlevu in naposled v zgornjej, ki je bil še najlepši del razdrapane, grde lesenjače. Kdor je pri takem žalostnem stanju, pri takem grenkem pomanjkovanju svojo dušo izdehnal, res nij bil omilovati, nego le blagrovati, da si je le bil spravljen z Bogom in svetom. Na predvečer 18. avg. razposlal je taborski poveljnik posameznim oddelkom glas, da se morajo za drugi dan osnažiti ter čedno pripraviti za slovesno praznovanje rojstnega dneva svitlega cesarja. Sredi tabora na uzvišenem mestu postavil je častnik „ženijskega oddelka“ lep, visok šotor iz platnenih prticev. V njega se je prinesla vsa potrebna mešna priprava in oprava, tako, da je kmalu bilo vse urejeno za dostojno opravljanje daritve sv. meše. Ob sedmih zjutra rečenega dne zadonele so po taboru trobente jasno in glasno v znamenje, da se v kratkem začne sveta služba. Primarširali so naglo vsi oddelki k šotoru in se postavili v ravnih vrstah okrog njega. V dobri uri je bila slovesnost končana. Vojaki so se nekako veseli in zadovoljni povračali na svoja mesta. Z nova sem imel danes priliko, prepričati se, kako resnično je ono, da uplivajo slovesnosti sv. katoliške Cerkve z neko nepopisljivo pa vsakako občutljivo, skrivnostno močjo na duh in srce pričujočih vernikov. Človek to najbolj skuši in zvě, ako po dolgem prenehljaju zopet zamore udeležiti se blagotvornih cerkvenih opravil. Prav je storil učeni Tertulijan, ko je tako odločno povdarjal znani izrek: človeška duša je uže po naravi krščanska. Mimo telesne hrane treba človeku še druge, boljše, plemenitejše, krepkejše hrane — dušne. Ves ta dan je bilo po taboru prav veselo živabno gibanje, radostno zadovoljno praznovanje. (Dalje prih.)

Smešničar 12. Nekdo je razlagal, kako se je vesti in kaj storiti, ako po zimi najdejo človeka v snegu zmrznjenega. Rekel je, da je pred vsem treba s snegom tretji ali ribati ga, ker se tako utegne smrti oteti, če še ni prepozno. „Jojmene“, začudi se pazno poslušajoča dekla, s čem pa je treba ribati, če poleti kdo zmrzne, ko snega ni?“

Razne stvari.

(G. dr. Štefan Kočevar) znani naš narodni rojak in c. k. svetovalec v Celju nam je nevarno zbolel.

(Ptujška čitalnica) napravi 30. marca veselico, to pa točno ob 8. uri zvečer. Načrt je lep in bogat: petje, koncert na glasoviru, igranje Erženove veseloligre: „Pes in mačka“, tombola, društvena zabava.

(*Za dijaško semenišče so darovali*) č. g. Jožef Bratanič 25 fl.; g. J. S. 5 fl. srebra.

(*Grajščina Radvanje*) pri Mariboru, stanovanje značnega Frica Brandstetterja, je na dražbi in 77.712 fl. 88 kr. cenjeno. Grad v Račah na dražbi, cenjen 46.287 fl.

(*Almanah slavjanski*), lepo knjigo s spisi v vseh slovanskih jezikih izdali so dunajski slovanski dijaki. Vsi slavjanski narodi so zastopani, le Polski brat ni hotel biti med brati!

(*Osepnice*) močno razsajajo v Hudem kotu mahreuberskega okraja.

(*Častni srenjčan*) je postal znani Seidl, postavljen od nemškutarjev v Bergenthalu mariborskega okraja. Radi bi izvedeli, kdo je diplomu podpisal, ker nam je znano, da „rihtar“, tako zvan „bergenthalski grof“ pisati ne zna!

(*Najstarejši Mariborčan*), g. ritmajster Anton Poš je umrl v Ljubljani 91 let star. Rajniki se je bojeval uže l. 1805. zoper Francoze, potem l. 1809 in je l. 1813. bil pri Lipskeji bitki, odlikovan s vojaškim križcem, menda zadnji!

(*Mejo zaprli*) so proti Hrvaškemu, ker je živinska kuga nastala okoli Karlovca.

(*Spielfeldski „Bauernverein“*) je zopet zboroval pri sv. Ilju v Slov. goricah 16. marca t. l. Kaj neki tam išče, zakaj ne ostane pri svojih?

(*G. Efferl v Šicah*) sv. lenartskega okraja se je s cotarjem Gosakom sprl pa je bil od porotnikov v Celju nekriv spoznan.

(*Slovensko pesmarico*) za cerkvene potrebe sestavlja odbor Cecilijinega društva v Ljubljani.

(*Cerkveni glasbenik*) organ omenjenega društva je izišel v 3. številki in objavlja zraven lepih spisov več krasnih skladeb, ki so za rabo ob velikočnem času in za Telovo.

(*Dunajsko nadškofjstvo*) priporoča cerkvenim predstojništvom zavarovalno društvo „Riunione“ blizu s istimi razlogi, kakor je to uže pred leti storilo naše.

(*Spremembe v Lavant. škofiji*). Umrl je č. g. Štefan Pernausl, župnik v Kamci 60 let star; č. g. Anton Merkuš je postal župnik v Šetalah, č. g. Franc Klaužar oskrbuje župnijo sv. Vida, č. o. minorit Benedikt Hertiš postavljen je kot provizorični vikar pri sv. Vidu pod Ptujem. Prestavljeni so č. gg. kaplani Matija Frece v Laporje, o. Dominikus Grobelsnik k sv. Trojici v Halozah, o. Ernest Čuček k sv. Vidu, Jan. Ev. Simonič I. v Ljutomer, Franc Pignar v Jarenino, Jakob Pečnik v Slivnici pri Mariboru. Č. g. J. Šijanec je provizor v Kamei, kaplanija ostane prazna. Razpisane so župnije in kuracije: sv. Vid in sv. Ožvat ob Dravi do 19. marca, Skomri in Radvanje do 1. aprila, Zibika do 9. aprila in Kamca do 28. aprila.

(*Okrajno glavarstvo celjsko*) je za ranjenece pa tudi za rodbine ubogih rezervistov zavolj Bosne in Hercegovine k vojakem poklicanih pobiralo in nabralo 2530 fl. 8 kr. (Brašlovka fara je daro-

vala 62 fl. Terboveljska 30 fl.) a razdelilo samo 789 fl. Ostanek 1741 fl. se je v hrapilnici (?) založil. Čemu to, zakaj se ne razdeli? Ali ni potrebnih? To ni verjetno, iz Nazaretske fare se je celó pri uredništvu „Slov. Gosp.“ popraševalo, kde bi se dalo kaj podpore dobiti. Oglašajte se torej potrebneži pri okrajnem glavarju celjskem. On mora denarje razdeliti, v ta namen so bili darovani!

(*Obsojen*) je bil Franc Buci v Celju, ker je svoje posestvo prepisati dal na svojo ženo tako, da bi bili njegovi upniki škodo trpeli, dalje obsojen je Jožef Krajger iz Maribora na 6 mesecev, Štefan Vrečar iz Dramelj na 4 mesece, Matija Mikolič na 6 mesecev in Franc Berghaus (slov. bistriški dr. Duhač) na 2 leti v ječo.

(*V katoliško cerkev sprejet*) bil 18. marca g. Herman van Aken, oberstlajtnant in komandant 27. bataljona lovcev v Celju! Več prihodajše!

(*Za družbo duhovnikov*) so vplačali č. gg. Mlaker 10 gld. (ustn. dpl.), Modic 20 fl. (ustn. in letn. dpl.), Mart. Meško 11 gld. (ustn. dpl.), Borsečnik 17 fl. — Č. g. Jak. Krušič: Vi ste vplačali 50 fl. ustn. in 5 fl. letn.

Dražbe. 24. marca Marija Obrul v Stenici 4045 fl. 28. marca Jožef Bablič v Mariboru, Jurij Lešnik v Lembahu 4061 fl. 4. aprila Apolonija Toplinšek v Šmariji 1413 fl.

Tržna cena

preteklega tedna po hektolitrih.

Mesta	Pšenica	Rž	Ječmen	Oves	Turšica	Proso	Ajda
	fl. kr.	fl. kr.	fl. kr.	fl. kr.	fl. kr.	fl. kr.	fl. kr.
Maribor	6 30	4 30	4 20	2 50	4 30	4 30	4 20
Ptuj	5 50	3 70	3 70	2 60	3 70	3 60	3 80
Varaždin	5 16	3 50	3 20	2 40	3 30	3 15	3 20
Dunaj	9 55	8 23	8 33	6 45	5 95	6 85	—
Pešt	9 15	5 90	6 30	5 65	4 75	4 65	5 —

Loterijske številke:

V Gradcu 15. marca 1879: 90, 59, 8, 64, 43.
Na Dunaju „ „ 90, 89, 8, 69, 71.
Prihodnje srečkanje: 29. marca 1879.

Krčma in kmetija v najem!

Lepa hiša s krčmo, na okrajni cesti, četrt ure od Slovenjgradca (Windischgratz) z lepim vrtom, novo obokano štaló, novim svinjakom in z njivami za 16 vaganov posejatve, kjer se lahko čvetero goved redi, se da za več let po nizki ceni v najem. Pogodbe pové do 15. aprila t. l. g. Ivan Katz v Slovenjgradu.